

Giới thiệu Tình Sâu Sao Lưu Luyến

Truyện Tình Sâu Sao Lưu Luyến của tác giả Lam Chi Noãn thuộc thể loại gương vỡ lại lành, HE. Nổi nhớ khám tận xương, tình sâu sao lưu luyến.

Tần Diệc Phong, anh nói rất đúng, từ đầu đến cuối em đều tự mãn như vậy. Nhiều năm không gặp người. Thà rằng không gặp. Gặp nhau rồi,

Lại như người xa lạ. Thật ra đây là một truyện rất ngọt, gặp lại sau li biệt là đề tài tôi thích nhất.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sâu Sao Lưu Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Chương 1: Mở đầu.

Trước giờ sân bay chính là nơi để đón tiễn, nhìn máy bay từ từ bay cao và xa dần, giờ khắc này, cuối cùng tôi cũng hiểu, tình yêu của tôi đã bay đi, đến một đất nước hoàn toàn xa lạ, vĩnh viễn không về nữa.

Tôi không ngờ tôi và anh sẽ kết thúc như vậy, mặc dù trước khi đến sân bay tôi đã chuẩn bị tâm lý, nhưng lúc này, khi tôi đứng một mình trước cửa sổ rộng lớn, vẫn không thể chống lại nỗi đau kéo tôi theo mỗi nhịp tim đập, chỉ biết ôm mặt khóc.

Thì ra đây là ly biệt, thì ra cảm giác đau lòng là như thế này, thì ra chúng ta chia tay như vậy, thì ra em không hề kiên cường như em vẫn tưởng, thì ra...

Tạm biệt, mối tình đầu đẹp như hoa mùa nở giữa hè của tôi, tạm biệt, Tần Diệc Phong em yêu sâu nặng nhất.

Chỉ mong anh cứ thế rời khỏi thế giới của em, vĩnh viễn đừng quay lại trêu chọc em nữa.

Nhưng sau này em mới hiểu được, nhiều lúc, cái chúng ta vẫn cho rằng là kết thúc của câu chuyện, chỉ là khởi đầu cho một câu chuyện khác mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sâu Sao Lưu Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **www.EbookFull.Net**.

Chương 2: Chương 2: Người cũ trở về.

Edit: Thổ Lạt

Tôi cũng không nhớ ai đã từng nói với tôi câu này, tất cả những cuộc gặp gỡ trên đời, vốn đều là gặp lại sau khi xa cách lâu ngày.

Nhiều năm sau, tôi gặp lại chàng trai khiến tôi của tuổi mười tám vừa gặp đã yêu. Anh phong độ nho nhã đứng ở trung tâm sáng nhất bữa tiệc, tiến lên gật đầu chào hỏi khách khứa, khi ăn uống lộ ra vẻ xa cách khó thấy.

Bữa tiệc hôm nay là để ăn mừng công ty SK sắp mở rộng thị trường ở thành phố S, các doanh nhân có tiếng trong thành phố đều tề tựu đông đủ, cũng chỉ vì tổng giám đốc SK vừa rời Đức về nước Tần Diệc Phong. Thần thoại trong mắt giới doanh nhân, con cưng của thượng đế.

Tôi đứng ở một góc không người, nhìn anh thật kỹ không kiêng nể gì, thật sự là anh, đã trở lại.

Dưới ánh đèn hoa lệ, anh tuấn mỹ như thần, đồ vest trắng làm nổi bật dáng người cao lớn của anh. Có lẽ do vô ý, tôi chạm phải ánh mắt thoáng qua của anh.

Ánh mắt của anh lạnh lùng đến đáng sợ, chỉ trong nháy mắt, tôi cảm thấy toàn thân lạnh toát, bất giác rung mình, vội dời mắt.

Đang hoảng sợ, một bàn tay khẽ chạm vào tôi: “Mạn Mạn, thấy chán rồi à?”

“Tôi quay đầu lại, cười với anh: “Không có.” Dừng một lát, nhớ đến ánh mắt như hàn băng khi nãy, tôi vẫn nói: “Tiêu Viễn, em thấy hơi ngọt ngào, em ra ban công hít thở không khí.”

“Anh đi cùng em.” Tiêu Viễn nhìn tôi rất dịu dàng.

“Không cần đâu.” Tập đoàn nhà họ Tiêu và SK có nhiều vụ hợp tác làm ăn, hôm nay cũng là dạ hội rất quan trọng với nhà họ Tiêu. Tôi hiểu rõ ý nghĩa

của ngày hôm nay với Tiêu Viễn, nên chỉ cười từ chối ý tốt của anh.

Tiêu Viễn biết tính tôi, cũng không cố chấp nữa, hôn nhẹ lên trán tôi, nói: “Chờ anh xong việc sẽ tìm em.”

Tôi gật đầu, một mình đi ra ban công. Rời khỏi nơi nhộn nhịp kia, tôi liền thấy cả người thoải mái.

Nhưng ánh mắt khi này, khiến tôi bây giờ nhớ lại, vẫn không rét mà run.

Dù sao cũng là ngày lạnh có chút hơi ẩm, trong không khí toát lên sự lạnh lẽo, tôi phả một hơi lên tay. Ngẩng đầu nhìn, bầu trời đen rộng lớn trái ngược hẳn với căn phòng đèn đuốc sáng trưng bên trong.

Mà chỗ tôi đang đứng, giống như vách núi trong thành phố, nếu lan can tôi dựa bỗng sụp xuống, tôi sẽ rơi vào vực sâu vạn trượng, tan xương nát thịt.

Suy nghĩ này, khiến tôi thấy sợ hãi, lấy lại bình tĩnh, tôi rút một điếu thuốc lá từ trong chiếc túi tinh xảo, lục tìm một hồi, lại không thấy bật lửa, chỉ biết nhàm chán nhìn điếu thuốc trong tay. Đang cảm thấy không vui bỗng một luồng sáng lay động trước mắt tôi.

Ánh sáng và hình ảnh lần lượt thay đổi, để tôi thấy rõ người đến, sau đó bắt giác lùi về sau vài bước.

Khoé miệng anh hơi nhếch lên, giúp tôi châm lửa, cũng tự đốt cho mình một điếu.

Không khí bỗng chốc như ngưng trệ, chúng tôi đều chỉ hút thuốc, nhìn xa xăm, không nói lời nào, nhưng tôi vẫn cảm thấy vì giờ phút này, tôi đã chờ đợi rất nhiều năm.

“Học hút thuốc khi nào vậy?” Giọng nói của anh lạnh nhạt, hoàn toàn là lời tán gẫu của người xa lạ.

Tôi cố gắng đè nén nỗi xúc động bất an, cuối cùng cũng tìm lại giọng nói của mình: “Cũng vài năm gần đây thôi.”

Chính là sau khi anh rời đi, thế giới của em sụp đổ, thật sự cũng chỉ mới vài năm gần đây thôi.

Anh cười, có vẻ không quan tâm “Lục Mạn, tôi thành công trở về như vậy, có phải cô rất thất vọng hay không.” Anh ghé sát vào tai tôi: “Yên tâm, tôi sẽ không làm phiền cuộc sống tươi đẹp của cô.”

Cuộc sống tươi đẹp, thật châm chọc biết bao, cuộc sống của tôi đã rơi xuống vực sâu từ sáu năm trước, cuộc sống tươi đẹp gì chứ.

Tôi chỉ cười khổ không nói gì, hút một hơi, sặc liên tiếp, vì vậy làm gián đoạn sự im lặng giữa chúng tôi, là tiếng ho khan của tôi.

Nếu như thời gian quay ngược, thấy tình cảnh như vậy anh sẽ ra sao?

Có lẽ sẽ dịu dàng trách tôi sao lại bất cẩn như vậy, có lẽ sẽ vỗ nhẹ lưng tôi, nhưng miệng lại la mắng: “Lục Mạn, em có bị ngốc không, hút thuốc cũng bị sặc.” Có lẽ anh sẽ dập tắt điếu thuốc trong tay tôi, không nói gì, chỉ dùng ánh mắt triu mến nhìn tôi, có lẽ...”

Mà bây giờ, anh một tay hút thuốc, một tay cầm thuốc, yên lặng đứng cạnh nhìn tôi ho sặc sụa, chỉ phun ra một luồng khói như gió thoảng mây trôi.

Cuối cùng tôi cũng dịu lại, khoé miệng bắt giác nở một nụ cười khổ, Không ngừng tự nói với bản thân: Lục Mạn, tỉnh táo chút đi, các người không thể quay lại đâu.

“Em đã nghĩ anh sẽ không trở về.” Tôi lấy hết dũng khí mới nói ra một câu, lại đổi lấy câu trả lời vô cùng khinh miệt của anh: “Cô vẫn luôn tự mãn như vậy.”

Nghe xong lời này, tôi bắt giác lùi về phía sau, chỉ muốn rời khỏi, nhưng tôi biết tôi không thể thoát.

“Em...” Tôi định phản bác, nhưng cổ họng bỗng nghẹn ắng.

“Lục mạn, mấy năm nay, nhất định cô sống rất vui vẻ.” Tôi không nghe ra giọng điệu của anh rốt cuộc là hỏi hay khẳng định, nên cũng không trả lời, nhưng vẫn cảm thấy đau khổ.

Anh thấy tôi không nói gì, khẽ hừ lạnh, rồi tiếp tục hút thuốc. Tôi ra sức quản lý ánh mắt của mình, không để anh thấy chút bất thường nào.

“Cô và Tiêu Viễn...” Anh dập điếu thuốc trong tay, nói nửa câu, lại không nói tiếp.

“Chúng tôi đều rất tốt.” Tôi mím môi, nói sang chuyện khác: “Diệc...” Cái tên vốn rất quen thuộc, nhưng vẫn không thể nói ra khỏi miệng. “Tần... Anh Tần, nghe nói sau khi về thành phố W anh đã sang Đức, ở đó có tốt không?” Do dự lâu như vậy cuối cùng vẫn hỏi vấn đề tôi quan tâm.

“Đương nhiên.” Anh hơi híp đôi mắt sắc bén, trong lời nói đầy ý lạnh. “Thấy vị trí tôi đang đứng, vấn đề nhàm chán này, cô còn phải hỏi sao?”

Khuôn mặt lạnh lùng của anh, lời nói không mấy thân thiện của anh đều khiến tôi bắt giác run rẩy.

Đúng vậy, bây giờ anh đã công thành danh toại, đứng ở độ cao người thường không thể với tới. Tôi nghĩ vậy, thì thào: “Vậy là tốt rồi.”

Có lẽ những lời này của tôi, đã hoàn toàn chọc giận anh. Anh vươn tay trái nắm chặt cằm dưới của tôi, buộc tôi nhìn thẳng anh, nhìn vào đôi mắt phần nộ như báo của anh, cả cảm giác đau đớn truyền đến từ cằm dưới khiến tôi không rét mà run.

Anh phần nộ quát lên với tôi: “Vậy thì tốt rồi, Lục Mạn, lời này mà lại xuất phát từ miệng của cô, cô cho rằng cô là ai?”

“Xin lỗi.” Tôi cố nén nước mắt, khoé mắt vẫn hoe đỏ.

Có lẽ câu xin lỗi của tôi, có lẽ nước mắt của tôi, khiến anh nhận ra bản thân vừa mất khống chế. ANh buông ra, chỉ về phía sau: “Lục Mạn, cô đi đi.”

Những lời này giống hệt ngày tuyết rơi năm ấy, anh lạnh lùng giận dữ hét lên với tôi: “Lục Mạn, tôi mình viễn không muốn thấy mặt cô nữa.”

Mà tôi bây giờ, cũng như năm đó, không nói được lời nào, xoay người rời khỏi thế giới của anh.

Còn nhớ hôm ấy tuyết trắng rơi đầy trời, trời rất lạnh, lại không thể đóng băng nước mắt chảy như suối của tôi.

Mới đi được vài bước, tôi nghe thấy phía sau truyền đến giọng nói trầm thấp: “Nói cho tôi biết, mấy năm nay, em có từng hối hận vì lựa chọn ban đầu không?”

Có lẽ là ảo giác của tôi, trong giọng nói của anh đầy vẻ cô quạnh. Nước mắt tôi đã chảy rơi, mà tôi thì cố gắng nén xuống, bần dưng giọng bình tĩnh rả rời: “Không...” Nói xong, tôi chạy nhanh đi.

Tần Diệc Phong, từ ngày anh rời đi, em không... ngày nào không hối hận.

Nhưng xin hãy tha thứ cho em, dù không tình nguyện, dù tim như bị ngàn con kiến cắn xé, lúc ấy em chỉ có thể buông tay anh như vậy.

Rời khỏi sảnh lớn của buổi tiệc, tôi đi về phía trước không mục đích. Chuông điện thoại vang lên, là Tiêu Viễn gọi đến. Tôi hít sâu vài hơi, mới nhận điện.

“Mạn Mạn, em đang ở đâu?” Trong giọng nói của Tiêu Viễn lộ vẻ lo lắng.

“Tiêu Viễn, em đang trên đường về nhà, thật sự xin lỗi, không chào anh đã đi rồi.”

“Không sao, em không sao là tốt rồi.” Tiêu Viễn như yên tâm khẽ thờ phào, sau đó lại hỏi: “Em... gặp Diệc Phong, đúng không?”

Tôi biết không gì gạt được Tiêu Viễn, tôi cũng không giấu anh, khẽ ừ một tiếng.

“Mạn Mạn, em và cậu ấy...” Tiêu Viễn dừng một lát, không nói hết, mà tôi cũng biết anh muốn nói gì.

“Em và anh ấy... đã sớm như những người xa lạ.” Khi nói là những lời này, trái tim tôi như ngừng đập, toàn thân trên dưới đều vô cùng đau đớn, khụy xuống mặt đất.

Cúp máy, tôi ngã khụy xuống bên đường vắng, gió đêm lạnh lẽo vô tình thổi qua, mà tôi cuối cùng cũng không nhìn được, cuối cùng cũng khóc nức lên.

Nhiều năm không gặp người, thà rằng không gặp. Gặp rồi, lại như người xa lạ.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sâu Sao Lưu Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Chương 3: Tình ý sâu đậm

Edit: Thổ Lạt (Cỏ Chymte)

Trong bệnh viện vẫn nồng nặc mùi thuốc sát trùng, tôi cầm bình tưới nước ho hoa trên ban công, ánh nắng ấm áp xuyên qua cửa sổ trong suốt vào, mang theo hơi ấm.

“Ba, mặt trời hôm nay thật đẹp.” Tôi cười nói với người ba đang nằm ngủ say trên giường bệnh, nhưng không nhận được câu trả lời.

“Con thật ghen tị với ba, cứ thế nằm ngủ, không phải phiền não chút nào.” Tôi ngồi bên mép giường, nói tiếp: “Ba yên tâm, mẹ và Diệc Thâm đều rất khỏe, họ đến nhà di nhỏ chơi, mẹ gọi điện thoại nói, Diệc Thâm rất thích Hồng Kông, nên họ sẽ ở đó ít ngày. Con cũng rất khỏe, nhưng mà...” Người kia đã trở lại.

Nghĩ đến anh, tôi như bị rút cạn hô hấp, vô lực ghé vào ngực của ba, nước mắt từ từ chảy xuống: “Ba, con rất muốn làm nũng với ba, đầu khấu với ba, nên xin ba đó, mau tỉnh lại đi, có được không?”

.”

Nhưng cho dù tôi nói nhiều đến đâu, ba vẫn không hề tỉnh lại, ông đã ngủ say sáu năm rồi.

Trao đổi với y tá vài câu, tôi rời khỏi bệnh viện, lái xe về công ty, chiều nay phải mở một cuộc họp quan trọng.

“Mạn Mạn, chủ tịch tìm cậu.” Vừa đến công ty, đồng nghiệp Kiều Kiều liền nói với tôi.”

Đồng nghiệp dọc đường đều nhìn tôi, trong mắt như đều đang nói: “Chúc mừng chúc mừng.”

Trưởng phòng thiết kế của chúng tôi vì cả nhà chuyển đi, nên nộp đơn từ chức. Tất cả mọi người trên dưới đều cho rằng vị trí trưởng phòng này không phải của tôi thì của ai, không phải vì lý do nào khác, chính vì nơi này là tập đoàn của nhà họ Tiêu.

“Bác Tiêu, bác tìm con.” Tôi mỉm cười nói với Tiêu Chấn Sơn ngồi nghiêm túc trước bàn làm việc.

Tiêu Chấn Sơn thấy tôi đến, đẩy gọng kính, cười ra hiệu cho tôi ngồi đối diện ông, nói: “Mạn Mạn, hôm nay bác gọi con đến là muốn nói chuyện gia đình với con.”

Tôi giương mắt nhìn ông, biết rằng hôm nay không chỉ đơn giản là trò chuyện mình thường, “Dạ, có gì bác cứ sai bảo.”

“Mạn Mạn, con nói xem mấy năm nay bác Tiêu đối xử với con thế nào?”

“Bác rất tốt với con, sau khi ba con gặp chuyện không may, chính bác đã ra tay giúp đỡ, thu mua tập đoàn Lục Thị, còn sắp xếp cho con đến làm việc ở Tiêu Thị, để con làm bên bộ phận thiết kế con thích nhất.”

Năm đó ba tôi xảy ra chuyện, giá cổ phiếu của Lục Thị tụt dốc không phanh, là Tiêu Chấn Sơn mua lại, ông ép giá thật sự rất thấp, nhưng chúng tôi không thể nói người nhân lúc cháy nhà trục lợi, dù sao trên đời này trước nay vẫn vậy, cá lớn nuốt cá bé.

“Bác Tiêu đã nhìn con lớn lên, đây là chuyện nên làm.” Tiêu Chấn Sơn cười như không cười, sau đó thở dài nói: “Bác Tiêu và bác gái của con cũng già rồi, chỉ mong Tiêu Viễn có thể sớm lấy vợ sinh con, bác cũng có thể về hưu, hưởng phúc của con cháu.”

Đây là mục đích ông tìm tôi nói chuyện, thật ra trước khi bước vào văn phòng, tôi đã đoán được rồi. Nên tôi chỉ cười cười không nói.

Tiêu Chấn Sơn nói tiếp: “Bữa tiệc tối qua, bác nói nó đưa con gái duy nhất của tập đoàn Thiên Uy tham dự, cuối cùng thẳng nhóc này lại đưa con đến.” Nói đến đây ông tỏ ra vẻ rên rỉ không thành thép. “Mạn Mạn, con...”

“Bác Tiêu, ý của bác, con hiểu. Con sẽ giữ khoảng cách với Tiêu Viễn, bác yên tâm.” Mặc kệ năm đó ra sao, đều là Tiêu Thị đã giúp nhà họ Lục, tôi phải mang ơn, sẽ không, cũng không muốn trào cao đến nhà các người.

“Mạn Mạn, con đừng trách bác Tiêu, trước nay con vẫn luôn là con dâu duy nhất trong mắt bác Tiêu.” Tiêu Chấn Sơn nghe tôi nói những lời này, hài lòng nói. “Nhưng mà... bác Tiêu biết con vẫn luôn là đứa trẻ thông minh.”

“Bác Tiêu, con hiểu hết. Nếu không còn gì khác, con xin phép.”

Thấy Tiêu Chấn Sơn gật đầu, tôi đứng dậy rời đi, ngay khi bước khỏi văn phòng, tôi đưa ra một quyết định quan trọng.

Nửa tiếng sau, thư từ chức của tôi được đặt ngay ngắn trong văn phòng tổng giám đốc, tôi nhanh chóng thu dọn xong đồ đạc, bàn giao với đồng nghiệp, bởi vì bây giờ trên tay tôi không có bất cứ hạng mục thiết kế nào, nên bàn giao rất đơn giản.

Sau khi tạm biệt các đồng nghiệp đã bên nhau sớm tối, tôi ôm hộp giấy, mỉm cười rời khỏi văn phòng tôi đã phấn đấu suốt sáu năm này.

Không phải không tiếc nuối, nhưng dù sao cũng phải rời khỏi.

Các đồng nghiệp đều nhìn tôi với ánh mắt kinh ngạc, quen, không quen, tôi đều cười lấy lệ, cho dù thấy gì, nghe được gì, tôi cũng chỉ lạnh nhạt đi ra. Một người chỉ cần trải qua thung lũng của đời người, sẽ không thấy sợ hãi bất kỳ điều gì nữa. Tôi từng mất tất cả trong một đêm, bây giờ tôi còn gì phải sợ nữa.

Thuận lợi xuống nhà xe, để hộp giấy vào ghế phụ, tôi vừa ngồi vào ghế lái, đã nghe thấy tiếng gõ cửa dồn dập, người đến chính là tổng giám đốc của Tiêu Thị -- Tiêu Viễn.

Thấy anh, tôi không bắt ngờ chút nào, cười hạ kính xuống say 'hì'.

“Em còn cười được.” Tiêu Viễn giận dữ mở cửa xe, khuôn mặt bình thường luôn tươi cười, lúc này đầy mây đen, “Lục Mạn, tốt nhất em hãy giải thích chuyện em từ chức, không có lý do thích hợp, anh sẽ không để em đi.”

QUen biết nhiều năm như vậy, đương nhiên tôi nhìn ra, anh đang thật sự tức giận. “Xin lỗi, Tiêu Viễn.”

“Là vì cậu ấy đã trở lại, nên em mới vội phân rõ khoảng cách với anh như vậy, đúng không?” Tiêu Viễn bỗng hỏi, mang theo chút cô đơn.

“Anh biết không phải vậy mà.” Tôi nhìn Tiêu Viễn, đứng đây đối diện với Tiêu Viễn, nghiêm túc nói: “Rời khỏi Tiêu Thị là một khởi đầu mới với em. Tiêu Viễn, bao năm qua cảm ơn anh đã giúp đỡ em. Nhưng em và anh...”

“Mạn Mạn, đùa với em thôi.” Tiêu Viễn bỗng ngắt lời tôi, lộ một nụ cười có thể khiến người ta mê mệt chết không đền mạng. “Đói bụng quá, chúng ta đi ăn chút gì đó đi.”

Trước giờ vẫn vậy, lúc anh nhận thấy tôi định nói anh không cần tốt với tôi như vậy, anh đều sẽ chuyển đề tài, nói sang chuyện khác.

“Em không thể nhận, cũng không xứng.” Những lời này của tôi khiến động tác mở cửa ghế phụ của Tiêu Viễn dừng lại, nụ cười của anh đông cứng ở khóe môi.

Qua một lúc sau, anh trầm giọng nói: “Mạn mạn, nếu một ngày nào đó em gọi tên Tàn Diệc Phong giữa con say hoặc mơ ngủ, có lẽ anh sẽ buông tay.” Tôi sững lại, muốn nói, ngẩng đầu nhìn Tiêu Viễn. Từ khi hiểu chuyện, chúng tôi đã biết nhau, nhưng đây là lần đầu tiên, tôi nhận ra đôi mắt anh sâu như vậy, đồng tử lớn mà đen, như có thể nhìn thấy bản thân, như có thể nhìn thấu trái tim yếu ớt của tôi.

Đúng vậy, người biết bí mật và sự yếu ớt của tôi trên đời này, không phải là anh sao. Tiêu Viễn, thanh mai trúc mã của tôi, bạn của tôi, bạn thân của tôi, nhưng không phải người yêu của tôi.

“Ài, không chịu nổi ánh mắt này của em nhất đấy, quả nhiên đường tình duyên không hợp với anh.” Tiêu Viễn nở một nụ cười dịu dàng như ánh mặt trời. “Vừa rồi chỉ đùa với em thôi, em muốn từ chức thì từ chức, em vui là được.”

Tôi cũng cười, gạt đầu, không bối rối nữa. Ngay cả tình cảm cùng bản thân cũng không thể khống chế, sao có thể quản được tình cảm của người khác.

Ngồi lại vào xe, chúng tôi đều tránh đề tài vừa rồi, Tiêu Viễn chém gió mấy chuyện trên trời dưới đất, tôi nghe, thỉnh thoảng phối hợp cười cười.

Ăn xong, Tiêu Viễn vẫn không nhịn được nói: “Anh sẽ giúp em sắp xếp công việc.”

“Không cần đâu, thật đấy. Anh đừng quan tâm chuyện của em, lo tìm bạn gái mới là chuyện chính.” Tôi vừa dứt lời, Tiêu Viễn đáp: “Trong kí ức của anh, đây không phải lần đầu ba anh tìm em nói chuyện, vì sau lần này em lại biểu hiện khác.”

Tôi nhún vai, nói đùa: “Bởi vì em già rồi.”

Tiêu Viễn bật cười, tôi trừng mắt nhìn anh, giả vờ tức giận nói: “Phụ nữ tự nói mình già, anh lại cười trước mặt người ta, anh có ý gì hả, không muốn sống nữa, phải không?”

Tiêu Viễn nhìn tôi, trong mắt lộ ra vẻ áy náy, “Anh hiểu ý em, ngày mai anh sẽ nghe lời ông cụ ngoan ngoãn đi xem mắt, chuyện này em cứ yên tâm đi.”

Từ khi hiểu chuyện, tôi và Tiêu Viễn đã chơi chung với nhau, những cuộc trò chuyện giữa chúng tôi phần lớn là linh tinh lung tung, khiêu khích đủ kiểu, nhưng cả hai đều hiểu ngụ ý của đối phương, đây là ăn ý sau nhiều năm ở cùng nhau.

Nên sau khi nghe xong những lời này, tôi chỉ cười nói: “Giúp con em tìm mẹ nuôi tốt.”

Tiêu Viễn nháy mắt tà mị với tôi: “Tuân lệnh.”

Còn tôi thì giả vờ nôn mửa...

Công ty còn chút việc, nên tôi lái xe đưa Tiêu Viễn về, lại khéo léo từ chối ý tốt giữ tôi lại công ty của anh, tôi lái xe chậm chậm, đi dọc theo đường nhựa. Mấy tia nắng mỏng lông lẩy dần thấp lên màn đêm yên tĩnh, mà tôi đi trên đường, không mục đích.

Khi tắt máy, tôi bỗng thấy bụng đói cồn cào, xuống xe mới nhận ra bản thân bị ma xui quỷ khiến làm sao lại lái xe đến gần đại học C.

Mấy năm nay tôi vẫn hay đến đây, đây là nơi tình yêu của tôi và Tàn Diệc bong đã mọc rễ nảy mầm và héo rũ tàn lụi.

Mỗi khi đến đây, sẽ đau lòng, nhưng chỉ có đến đây, tôi mới có thể kiên định nói với bản thân, tôi từng cảm nhận được tình yêu tươi đẹp ngất ngưởng nhất trên đời, không thể tham lam yêu cầu sánh cùng trời đất.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sầu Sao Lưu Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Chương 4: Gặp lại lần nữa

Edit: Thổ Lạt (Cò Chymte)

Bóng đêm lặng lẽ, gió đêm thổi qua, mang theo hơi ẩm thoáng tư thoang thoảng.

Đi đến một tiệm mì đông đúc, tôi ngồi xuống, bà chủ thấy tôi đến, liền niềm nở đón tiếp: “Mạn Mạn, em đến rồi, gần đây bận lắm à? Lâu lắm rồi không thấy em đến.”

Tôi mỉm cười trả lời: “Dạ vâng, chị Lý. Gần đây lúc nào cũng bận bịu, giờ bớt rồi, có thời gian rảnh, là em đến ngay chỗ này của chị đây.”

Tiệm mì này nằm trong ngõ nhỏ cách đại học C không xa, vợ chồng chủ quán đều rất tốt, lần đầu đến tiệm này là tần Diệc Phong đưa tôi tới, hôm đó là sinh nhật tôi, anh nói sinh nhật phải ăn mì trường thọ, nên kéo tôi đến tiệm mì này.

Từ nhỏ đến lớn, tôi là người không thường ăn mì, nhưng hôm đó vì ở bên người nào đó, ăn món mì ngon nhất trên đời, nên liền yêu hương vị nơi đây.

Sau này do luôn đến, lại luôn ngồi cùng một chỗ, bà chủ cũng biết tôi và Tần Diệc Phong.

“Đến là tốt rồi, chị đi chuẩn bị cho em, vẫn như cũ chứ.” Bà chủ vỗ vai tôi hỏi.

Tôi cười gật đầu.

Một lát sau, một tô mì thịt heo, một tô mì thập cẩm nóng hổi được đặt trước mặt tôi, trong tô vẫn như trước, còn bỏ thêm một quả trứng ốp la, tôi nhìn tô mì thịnh soạn, đủ loại nguyên liệu, cùng với khói trắng lượn lờ, hiện lên trước mặt tôi.

Đó là sau khi kết thúc năm hai, vào tháng năm, tôi hào hứng đi đến trước mặt tần Diệc Phong đang làm thêm ở thư viện.

Sở dĩ anh phải làm thêm, là vì gia cảnh nhà anh cũng không tốt, ba mẹ đã mất, một atay bà nội nuôi anh lớn khôn.

Khi anh học năm nhất, bà nội anh cũng rời khỏi thế gian, nên anh trưởng thành và tự khọng hơn các bạn cùng trang lứa, để kiếm tiền sinh hoạt, thời gian rảnh anh đều đến thư viện làm mấy việc vặt vãnh như xếp sách đánh chữ.

Nhưng hôm ấy, người làm bạn gái của anh là tôi, đòi sống đòi chết bắt anh cùng tôi ra ngoài chơi, không phải cố tình gây sự, mà là anh vốn không nhớ hôm ấy là sinh nhật tôi.

Mãi đến khi tôi đã giúp anh xếp sách ngay ngắn lên kệ, anh vẫn không có ý định dẫn tôi đi chơi.

Tôi bỗng thấy không vui, bấu môi ngồi xuống cạnh bàn học, hai tay nâng má, nhìn anh chằm chằm.

Hôm ấy là thứ sáu, thư viện cũng không có nhiều người, anh mặc một bộ quần áo màu xám lười biếng, đứng thẳng giữa hành lang nhỏ hẹp, giữa hàng vạn quyển sách, có khí thất ung dung tuấn đạt, trong tay cầm một cuốn sách về Steve Jobs, đang xem chăm chú.

Thật lâu sau, có lẽ là nhận ra ánh mắt nhỏ bé tội nghiệp của tôi, đôi mắt đen nhánh của anh bỗng nhìn về phía tôi, cười với tôi, sau đó cuối cùng cũng đặt sách xuống, đến gần tôi, nắm tay tôi nói. “Đi thôi.”

“Đi đâu?” Tôi nghi ngờ hỏi.”

“Ăn mì trường thọ, mừng sinh nhật em.” Anh đi trước mặt tôi, bỗng quay đầu nói với tôi.

Thì ra anh nhớ sinh nhật tôi, khi đó niềm hạnh phúc trong lòng không thể dùng bất cứ giấy mực nào để hình dung, đó là niềm vui không sao tả nổi.

Khi đó anh đưa tôi đến tiệm mì này, tôi vui vẻ gọi mì thịt heo mình thích ăn nhất, anh thì nhìn tôi, gọi cho mình một tô mì trộn đơn giản, biết tôi thích ăn trứng ốp la, lại gọi thêm cho tôi một quả trứng, nhưng tôi cũng muốn tô của anh phải thêm trứng, anh không khuyên được tôi, cuối cùng vẫn thêm vào.

“Diệc Phong, anh nói xem, ăn mì trường thọ thật sự sẽ sống lâu sao?” Tôi vừa dùng đũa gấp mì đưa vào miệng, vừa hồn nhiên hỏi.

Không ngờ nghe xong anh chỉ im lặng không trả lời: “Cái anh cũng chưa từng hỏi bà anh.”

Tôi biết trong lòng anh bà nội chính là trụ cột tinh thần, nhưng thời gian này năm năm trước, bà nội anh đã rời xa anh.

Chỉ cần nghĩ về cuộc sống sau này, người tôi yêu cô đơn một mình trong căn nhà cũ nát, tôi sẽ thấy đau lòng, vì thế tôi vươn tay nắm chặt tay anh, nói với anh: “Chỉ cần anh cần em, em sẽ luôn ở bên anh.”

Anh nghe xong, xoa đầu tôi đầy yêu chiều, không nói gì, nhưng tôi có thể cảm nhận được rằng anh đang vui vẻ, bởi vì khóe môi anh anng theo nụ cười yếu ớt, ánh mắt cũng rất dịu dàng.

Khi tôi quay lại từ dòng hồi ức, chợt phát hiện đối diện có thêm một người.

Sao anh lại ở đây, đã đến bao lâu rồi.

Ánh mắt tôi chuyển sang tô mì trước mặt anh, bỗng mất đi tiếng nói, bởi vì anh đang ăn mì trộn của tôi.

Lúc này, tôi thấy khóe mắt cay cay, cũng cúi đầu ăn mì.

Sau buổi gặp mặt ngày hôm qua, tôi bỗng thấy sợ phải nói chuyện với anh, như là chỉ cần sơ suất một câu sẽ có thể chọc giận anh, nên trong bữa tiệc, tôi chỉ giữ im lặng, ánh mắt cũng luôn hướng về nơi khác.

Cái gọi là như người lạ, có lẽ chính là đến khi ăn mì xong, chúng tôi không hề mở miệng nói câu nào, thậm chí không nhìn mặt nhau lấy một giây.

Khi tính tiền, chị Lý bận rộn thấy anh đứng cạnh tôi, xác định người đến là Tần Diệc Phong, chị bất ngờ, sau đó cười nhìn sang tôi đang mất tự nhiên, tôi hiểu ý chị, nên lắc đầu với chị.

Chị hoàn toàn hiểu ý, nên nói: “Diệc Phong, em thật sự đã về rồi? Nếu không phải mấy hôm nay liên tục thấy em trên tivi báo đài, thật sự không nhận ra em nữa.”

Tần Diệc Phong gật đầu, cười lễ phép: “Nhiều năm như vậy, chị Lý vẫn khỏe chứ?”

“Chị Lý không phải vẫn vậy sao, cũng tạm.” Chị Lý gật đầu, hỏi tiếp: “Hôm nay em đặc biệt đến ăn mì nhà chị đây à?”

Tôi biết chị Lý đang hỏi thay tôi, từng câu từng chữ của Tần Diệc Phong bay vào tai tôi: “Có công việc gần đây, đến xem thử tiệm mì nhà chị còn mở cửa hay không.”

Đang nói chuyện, chồng chị Lý, cũng là đầu bếp chính của tiệm mì ra khỏi bếp, thấy tôi và Tần Diệc Phong đứng bên nhau, sửng sốt, nói ra vẻ chắc chắn: “Anh biết ngay mà, hai cô cậu không tách ra được đâu, sẽ hợp lại ngay thôi.”

“Anh hiểu lầm rồi, bọn em chỉ tình cờ gặp...” Tôi đã im lặng nửa ngày, cuối cùng cũng lên tiếng, bởi vì biết rằng anh cũng không muốn gặp tôi.

“Em và cô ấy không đến cùng nhau.” Tần Diệc Phong cũng giải thích, vẻ mặt lạnh nhạt.

Anh giải thích như vậy, bỗng thấy đau đóm khó tả. Đúng vậy, em và anh không chung đường, chỉ do sai lầm ngẫu nhiên, cùng nhau đi một đoạn thời.

Chị Lý liếc mắt ra hiệu với ông chủ, ông chủ đứng cười khan vài tiếng, không khí bỗng trở nên có chút lúng túng.

Tôi tẩy vớ khỏi túi, chuẩn bị tính tiền, Tần Diệc Phong cũng lấy tiền chuẩn bị thanh toán, nhưng vợ chồng chủ quán sống chết không chịu nhận.

Cuối cùng Tần Diệc Phong nói: “Nếu hai người không nhận, sau này em và Lục mạn sao dám vác mặt đến nữa, tiền nhất định phải nhận.”

Tôi ngăn người, sau này chúng tôi còn có thể lại đến ư? Có thể chứ, đến riêng lẻ, không liên quan đến nhau...

Tần Diệc Phong nói vậy vợ chồng chủ quán cũng không từ chối nữa, chỉ nhận tiền của anh, không lấy tiền của tôi.

Trước giờ vẫn vậy, cái từ tiền nong này, là một từ nhạy cảm giữa chúng tôi.

Tôi cười chào vợ chồng chị Lý, Tần Diệc Phong đứng cạnh tôi, lạnh lùng nói với tôi ba chữ: “Đi cùng nhau.”

Thật ra trong sáu năm cố quên anh, tôi đã ném tất cả những gì liên quan đến anh lên chín tầng mây.

Bởi vì tôi tin thời gian chính là liều thuốc, có thể giúp chúng ta quên đi tất cả...

Khi giọng nói của anh vang lên bên tai tôi lần nữa, tôi lại thấy quen thuộc như vậy.

Có lẽ thời gian sáu năm chưa đủ dài, chưa thể hòa tan tất cả kí ức.

Có lẽ vì tất cả những gì liên quan đến anh đã sớm khắc sâu vào xương cốt tôi,

Có lẽ thời gian cũng có lúc chịu thua...

Chúng tôi chưa đi xa, tôi như nghe thấy tiếng thở dài của chị Lý, như nói với ông chủ: “Một đôi thật đẹp, thật sự đáng tiếc.”

Tôi nghe xong, lên cười nhìn Tần Diệc Phong, gương mặt anh vẫn bình tĩnh, nhưng hai hàng lông mày hơi nhíu lại, không biết anh có nghe thấy lời vừa rồi của chị Lý không.

“Em có hay về không?” Tôi đi cùng anh một đoạn rất dài, anh đột nhiên mở miệng.

“Thỉnh thoảng.” Tôi trả lời thành thật.

“Nơi này đã thay đổi rất nhiều.” Anh như đọc thoại, lại như đang nói với tôi.

Tôi nhìn bốn phía một lượt, xóc lại tinh thần nói với anh: “Phải, nhiều cửa hàng ngoài trường đã đóng cửa, tiệm mì vẫn còn, tiệm quana632 áo đổi thành tiệm trà sữa, bên kia mới mở một quán KFC mới, buồn bán rất được... Bỗng thấy bản thân nói nhiều, nên tôi dừng lại, lại phát hiện anh đang chăm chú nghe tôi nói.

Thấy tôi không nói nữa, anh nhìn về cuối đường, lạnh lùng nói một câu: “Cảnh còn người mất.”

Vật đã không còn, người cũng vậy. Thật sự là câu nói bi thương nhất thế gian, tôi nghe xong, thấy đau lòng.

Tần Diệc Phong thu lại vẻ mặt sâu não khi nãy, lạnh lùng hỏi tôi: “Em ở đâu, tôi đưa em về.”

“Không cần, em lái xe tới.”

“Xem này, trí nhớ của tôi, sao em lại không có xe cơ chứ.” Khóe miệng anh hơi cong, có chút ý tự giễu, tôi cũng cười chua xót.

Tôi và anh cùng đi xuống, cùng ấn điều khiển trong taymoi71 biết xe chúng tôi lại đậu cùng một chỗ.

Với điều kiện của nhà tôi bây giờ, hoàn toàn không xứng đi Audi, chiếc Audi Q3 màu trắng này là quà Tiêu Viễn tặng tôi, tuy tôi đã tìm cách từ chối, nhưng quả thật khi đó tôi rất cần xe.

Cuối cùng tôi vẫn nhận, bởi vì Tiêu Viễn đồng ý để tôi chuyển một phần tiền lương hàng tháng cho anh, tôi đã trả xong tiền cho anh từ năm ngoái.

Chiếc xe BMW7 màu đen của Tần Diệc Phong đứng ngay cạnh xe tôi, cao quý và khí chất.

“Em làm việc ở Tiểu Thị.” Anh không hỏi, mà trần thuật.

Tôi gật đầu, “Đã từng, từ chức hôm qua rồi.”

Một chút kinh ngạc lóe lên trên khuôn mặt anh, sau đó biến mất không dấu vết. “Hà?” Anh dừng một lát, nói tiếp: “Vậy có muốn đến SK không?”

lần này đến lượt tôi kinh ngạc, anh đang mời tôi vào công ty sao.

“Vì sao?”

“Em là nhà thiết kế trang sức có chút tiếng tăm của Trung Quốc, xuất phát từ mục đích kinh doanh, nghe tin em từ chức, tôi nên mời em vào công ty tôi.” Anh nhấn mạnh bốn chữ mục đích kinh doanh.

Đúng vậy, ngoài mục đích kinh doanh, còn nguyên nhân gì nữa đây.

“cảm ơn Tần Tổng nâng đỡ, tôi sẽ suy nghĩ thật kĩ.” Tôi không đồng ý, cũng không từ chối.

SK là công ty thời trang nổi tiếng, dưới trướng có nhiều công ty con chuyên về trang sức, quần áo, mỹ phẩm, trong đó trang sức của họ đã gây không ít cơn sốt trên thế giới.

Trong các thiết kế đá quý nổi tiếng nhất của SK phải kể đến bông cỏ Ruby Tần Diệc Phong tự thiết kế, anh đặt tên là “Duyên mộng”. Đến nay mọi người chỉ được thấy trên sảnh trưng bày, nghe nói có vô số phụ nhân giàu có, thiên kim tiểu thư ra giá cao, anh cũng chưa từng động lòng.

“Anh Tần, Tần Tổng, lần sau định gọi tôi là gì?” Tần Diệc phong nhìn tôi đầy chăm chọc, như muốn tôi nói ra gì đó.

Tôi chỉ gượng cười, trả lời thành thật: “Em cũng không biết.”

“Vậy tạm biệt.” Tần Diệc Phong nói rồi đi về phía xe của mình, để lại cho tôi một bóng lưng cao lớn tuyệt tình.

Tôi cũng mở cửa xe, khởi động, tăng tốc.

Qua kính chiếu hậu thấy chúng tôi ngày một cách xa, sau đó tôi và anh, một rẽ trái một quẹo phải.

Thì ra đi một vòng, cuối cùng chúng ta vẫn không chung đường.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Sâu Sao Lư Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Chương 5: Mất mơ màng

Edit: Thổ Lạt (Cò Chymte)

Đêm ấy tôi mơ một giấc mộng vô cùng đau đớn, trong mơ tôi yêu anh, nhưng anh không yêu tôi.

Sau khi tỉnh lại, tôi không ngủ được nữa, trần trọc một hồi lâu, cuối cùng thở dài, ngồi dậy.

Sau hai lần gặp anh, cho dù nhắm hay mở mắt, trước mắt tôi đều sẽ hiện lên bộ dáng, mày kiếm tuấn dật, đôi mắt sâu thẳm, mũi thẳng và môi mỏng của anh, phong thái nổi bật trước sau như một, nghiêm túc mà trầm tĩnh.

Bởi vì anh, trái tim đã nguội lạnh suốt sáu năm nay của tôi lại nổi sóng, có lẽ chỉ cần chút sức gió nữa, là có thể khuấy lên con sóng gió động trời.

Ý nghĩ ấy làm tôi bồn chồn, cũng có thể nói là khủng hoảng.

Hậu quả của mất ngủ chính là sáng hôm sau, mắt tôi bị thâm quầng nghiêm trọng, đi gặp khuê mật Kiều Kiều.

Quán cà phê đầu giờ chiều, ánh nắng nhạt chảy vào, ấm áp, thư thái.

Kiều Kiều ngồi đối diện trình trọng nói với tôi: “Mạn Mạn, một người bạn làm ở tòa soạn muốn mời cậu mở một chuyên mục trên tạp chí của họ, chuyên review trang sức, mình muốn hỏi ý cậu. Tòa soạn này chính là tòa soạn tuyển trên “Lưu Luyến”, thế nào, có hứng thú không?”

Cậu ấy là người bạn tốt nhất của tôi tại thành phố này, đáng yêu nhiệt tình hào phóng, là một cô gái dễ khiến người ta yêu mến. Lúc ấy tôi bỗng từ chức rời khỏi Tiểu Thị, cũng khiến cậu ấy bất ngờ, nhưng mấy năm nay, ở chung sớm chiều, cậu ấy cũng hiểu rõ tôi.

Đương nhiên tôi biết cậu ấy đang tìm việc cho tôi, Lưu Luyến là tạp chí thời trang hàng đầu trong nước, những người có thể mở chuyên mục trên đó không nhiều. Vì vậy tôi rất cảm kích: “Cảm ơn cậu đã lo cho mình, Kiều Kiều, thật sự cảm ơn.”

“Giữa chúng ta còn phải nói lời cảm ơn sao.” Kiều Kiều cười ha ha, sau đó ra vẻ thần bí hỏi tôi: “Thật ra thì, mình còn có hai chuyện muốn nói với cậu.”

“Chuyện gì?” Tôi vô cùng tò mò.

“Thứ nhất, mình từ chức rồi.”

“Cái gì?” Sự kinh ngạc của tôi lúc này không một từ ngữ nào có thể diễn tả được, mở to mắt hỏi cậu ấy: “Sao cậu lại từ chức?”

“Bất ngờ đúng không?” Ai bảo cậu đừng cái đã từ chức, một mình mình cô đơn buồn chán, nên cũng nghĩ luôn. Chẳng lẽ chỉ cho quan đốt lửa, không cho dân thấp đèn à.” Kiều Kiều lại cười ha ha, nói tiếp: “Mình sắp tiếp nhận công ty của ba mình, cho nên là cậu có muốn đến công ty của mình không.”

Ngừng một lát, cậu ấy lại nói: “Thật ra... Người bạn làm ở tòa soạn kia chính là mình.”

“Kiều Kiều, mấy tin này của cậu quá sốc rồi.” Tôi hơi choáng ngợp, nhưng cẩn thận ngẫm lại, tạp chí Lưu Luyến này hình như do ba của bạn học của tôi quản lý, trong nháy mắt, tôi gần như hét toáng lên: “Kiều béo, thì ra là cậu.”

Tôi và Kiều Kiều làm đồng nghiệp gần sáu năm, nhưng chưa từng nghĩ đến chuyện cậu ấy là bạn tiểu học của tôi, bởi vì khi ấy cậu ấy rất mập, lùn lùn, nên tất cả mọi người đều gọi cậu ấy là Kiều Béo, ba của cậu ấy chính là chủ của “Lưu Luyến”, nhưng mà sau này cậu ấy chuyển trường, chug! tôi cũng không gặp lại nhau nữa.

Trường tiểu học ấy là một trường quốc tế tư nhân, những đứa trẻ học ở đó, cha mẹ không phú cũng quý, mà tôi cũng là một thành viên trong đó, bởi vì khi đó ba tôi là chủ tịch hội đồng quản trị của Lục Thị.

“O(∩_∩)O Ha ha, cuối cùng Mạn Mạn cũng nhớ ra mình rồi, nếu không phải hôm phỏng vấn ở Tiểu Thị thấy cậu, có lẽ mình cũng không sang đó đâu.”

“Sao cậu có thể giấu mình lâu như vậy cơ chứ.” Thật ra khi nói câu này, đáy lòng tôi lại vô cùng cảm động và ấm áp, tôi biết bởi vì khi ấy tôi thật sự quá nghèo túng, vì ngại lòng tự trọng của tôi, cậu ấy không muốn lấy thân phận con gái nhà giàu làm bạn với tôi.

“Haiz, còn không phải vì không muốn cậu nhớ đến bộ dáng mập lùn xấu xí kia của mình sao.” Kiều Kiều thở dài, “Nghĩ lại mà thấy sợ.”

“Kiều Kiều.” Tôi cảm động gọi cậu ấy.

“Ừ, cậu có nhớ không, khi còn nhỏ mình luôn bị con trai bắt nạt, luôn là cậu giúp mình, khi đó cậu chính là nữ thần của mình. bây giờ cuối cùng cũng có cơ hội báo ơn rồi.” Kiều Kiều nhìn tôi đầy hâm mộ: “Không phải cậu học quản trị kinh doanh sao, vừa hay có thể giúp mình.”

“Cảm ơn cậu, mình sẽ làm việc thật tốt.” Tôi lại cảm kích mở miệng, tôi thật sự không thạo chuyên về thiết kế trang sức, đó là đam mê của tôi, tôi còn từng lôi kéo Tần Diệc Phong cùng chọn môn này nữa.

Khi đó thầy phụ trách khen tôi và Tần Diệc Phong đều có thiên phú về bộ môn này, đặc biệt là Tần Diệc Phong, khen không ngớt. Khi đó sao tôi có thể ngờ rằng sau này tôi còn phải lấy khả năng trời phú để sinh sống.

“Cậu mà còn nói cảm ơn nữa mình sẽ giận đó.” Kiều Kiều bĩu môi, bây giờ dáng người của cậu ấy yếu đuối, ngũ quan tinh xảo, khác hoàn toàn với lúc

nhỏ.

Khó trách người ta thường nói, những người mập rất nguy hiểm, ốm rồi sẽ khiến người ta phải sửng sốt.

“Được được được, mình không nói nữa. Nhưng mình có thể hỏi một chuyện không?” Tôi nghiêm túc ghé sát vào Kiều Kiều.

Kiều Kiều thấy tôi trịnh trọng như vậy, nên cũng trả lời rất nghiêm túc: “Cậu hỏi đi.”

“Bạn hiền à, có bí quyết giảm béo gì không?” Tôi không nhìn được cười phá lên. Con gái lớn lên thay đổi 180 độ, quả là sự thật.

Kiều Kiều biết tôi đang chọc cậu ấy, làm bộ muốn đánh tôi, tôi vội cầu xin tha thứ. Hai người chúng tôi bàn tán thêm vài điều lý thú, cảm thấy năm tháng như dòng nước chảy.

Thời gian, thật sự chưa từng dừng lại vì bất cứ ai, bây giờ chúng tôi đều không còn nhỏ nữa, trái tim hồn nhiên cũng đã bị cuộc sống tác động rồi.

Khi dạo phố với Kiều Kiều ở trung tâm mua sắm, nhận được điện thoại của mẹ từ Hồng Kông gọi về: “Ba con sao rồi?”

“Vẫn vậy, con cũng như mẹ, ngày ngày lau người cho ba, mát xa, nói chuyện cho ba nghe. Đứng rồi, di nhỏ có khỏe không?”

Đầu dây bên kia bỗng truyền đến tiếng trẻ con: “Mẹ, bà trẻ nói vì con đến nên bà rất khỏe.”

Tôi vừa nghe thấy giọng của Diệc Thâm, lập tức tan chảy: “Diệc Thâm, con có ngoan ngoãn nghe lời bà ngoại và bà trẻ không?”

“Có.”

“Diệc Thâm, con gật đầu nhiều như vậy, mẹ con cũng không thấy đau.” Bên cạnh truyền đến tiếng của di nhỏ.

“Di nhỏ, di khá hơn chưa?”

“Mạn Mạn, di khỏe, người già rồi sẽ không được như xưa. Khiến con lo lắng rồi.” Di nhỏ khẽ ho một tiếng rồi nói với tôi. “Diệc Thâm rất ngoan, nhỏ như vậy đã biết chăm sóc người khác rồi, con dạy bảo rất tốt.”

“Bà trẻ, ôm ôm, cảm ơn bà đã khen con.” Tôi còn chưa kịp nói gì, chợt nghe thấy tiếng Diệc Thâm nói với di nhỏ ở bên kia. Thằng bé nói câu này khiến cả di nhỏ và mẹ đều cười thật vui vẻ.

“Diệc Thâm ngoan quá, nói đi, đợi con về, muốn mẹ thưởng con gì nào?” Tôi cũng cười nói.

“Con muốn mẹ hôn con.” Diệc Thâm bỗng nói: “Mẹ, con nhớ mẹ.”

Tôi mở nhẹ vào điện thoại, sau đó cười nói: “Mẹ cũng nhớ con, Diệc Thâm có ngoan ngoãn hoàn thành việc mẹ giao, thay mẹ chăm sóc bà trẻ không?”

“Sức khỏe của di đã ổn rồi.” Di nhỏ vừa ho khan vừa nói.

“Mẹ sẽ nán lại thêm một tuần, di nhỏ của con ở đây một mình, mẹ lo.” Mẹ nói.

“Diệc Thâm nhớ mẹ, nhưng con cũng muốn hoàn thành việc mẹ giao, chăm sóc bà trẻ thật tốt.” Diệc Thâm cũng nói như một ông cụ non.

“Ừ, tốt lắm. Diệc Thâm đúng là con ngoan của mẹ.” Tôi nói, sau đó nói với mẹ tôi: “Mẹ, mẹ yên tâm, ba đã có con lo, mẹ cứ yên tâm chăm sóc di nhỏ đi.”

Mẹ lại nói thêm vài câu, bảo tôi chăm sóc ba thật tốt, cũng phải chăm sóc bản thân thật tốt, rồi mới cúp máy.

“Diệc Thâm gọi về à?” Kiều Kiều đang chọn quần áo bên cạnh thấy tôi cúp máy thì hỏi. “Nhớ con trai phải không.”

Tôi cười, gật đầu. “Hết cách rồi, di nhỏ của mình ở Hồng Kông bị bệnh, mẹ mình lo, di nhỏ lại thích Diệc Thâm như vậy, nên bảo mẹ đưa thằng bé theo.”

“Sao di nhỏ của cậu lại ở Hồng Kông một mình, rất cô đơn.”

“Yêu một người, yêu cả thành phố.” Tôi cười trả lời.

Khi di nhỏ còn trẻ, yêu đương nhỏ đến thành phố S làm việc, hai người vừa gặp đã yêu, nhanh chóng rơi vào bể tình. Nhưng ông ngoại và bà ngoại phản đối, di nhỏ bất chấp sự phản đối của gia đình, kiên quyết theo đuổi đến Hồng Kông.

Hai người luôn mặn nồng như thuở ban đầu, ngọt ngào ngào ngào, nhưng mãi không có con.

Sáu năm trước, đương nhỏ gặp tai nạn qua đời, di nhỏ luôn buồn rầu không vui, ưu tư thành bệnh, luôn không khỏe.

Cho dù mẹ tôi có khuyên đi về thành phố S ở cùng ra sao, đi cũng không nghe.

Thật ra tôi hiểu rõ, đi muốn bên dựng nhỏ. Tình yêu của họ, đã vượt qua cả không gian và thời gian. Ở lại ngôi nhà họ từng ở cùng nhau, sẽ khiến đi cảm thấy dựng vẫn chưa đi xa, vẫn bên đi.

Nỗi nhớ khảm tận xương, tình sau sao lưu luyến?

“Mạn Mạn, mình thật khâm phục cậu, một mình nuôi con, lại còn phải lo cho ba bị hôn mê bất tỉnh.” Kiều Kiều đau lòng nhìn tôi.

Tôi chỉ cười, thản nhiên nói: “Con đường này do mình tự chọn, mình cần cố gắng đi tiếp.”

“Cậu thật dũng cảm.” Kiều Kiều kéo tay tôi, chúng tôi chậm rãi đi trong trung tâm thương mại.

Hiện thực tàn khốc cho tôi biết, nếu bị ép đến đường cùng, người dù yếu đuối đến đâu cũng phải học cách trở nên dũng cảm.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sân Sao Lưu Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.